

POSUDEK OPONENTA DISERTAČNÍ PRÁCE

Jméno disertanta:	PhDr. Mgr. Daniel Hanuš, LL.M., MBA
Téma práce:	Ohrožené dítě v právu soukromém a veřejném
Rozsah práce:	236 stran vlastního textu; dle prohlášení autora 646.874 znaků, tj. 359,37 normostran
Uzavření rukopisu:	31. 05. 2022

1. Aktuálnost (novost) tématu

Problematika dětí, které jsou vlivem nejrůznějších okolností vystaveny široké škále faktorů, které negativně působí na jejich životní podmínky, rozvoj, výchovu, atd., je samozřejmě problematikou neustále aktuální. Ostatně i z nedávné doby lze jmenovat hned dvě oblasti, které s velkou naléhavostí téma ohroženého dítěte otevírají, a to problematiku tzv. dětských dlužníků, kdy jde o ohrožení především majetkových zájmů dítěte s následky, které mohou přetrvat až do jeho dospělosti a důsledky konfliktu na Ukrajině, který se projevil (mimo jiné) značnou uprchlickou vlnou, především žen s dětmi, ale mnohdy dokonce i samotných dětí bez doprovodu. Zde se ohrožení dítěte manifestuje daleko pregnantněji, zejména v případě dětí utíkajících před válkou bez doprovodu šlo mnohdy o přímé ohrožení základních životních potřeb a hodnot těchto dětí. I přes velkou míru solidarity a pomoci české společnosti těmto uprchlíkům nelze přehlížet, že některé další problémy mohou přetrvávat, i když jsou základní potřeby různými způsoby zajištěny, jako např. otázka zdravotnické péče, zajištění vzdělání a integrace do vzdělávacího procesu atd.

Vedle této nepochybné aktuálnosti tématu, která je spojena s konkrétními aktuálními událostmi v měřítku jak národním, tak globálním, lze zmínit ještě další rovinu aktuálnosti, či v tomto případě spíše novosti tématu. Samotné téma práce – ohrožené dítě je mnohovrstevnaté, resp. se nabízí říci: multidimenzionální a stejně tak jsou mnohovrstevnaté teoretické přístupy k uchopení tohoto fenoménu (především lze zmínit pohled právní, sociální, pedopsychologický atd.). Autor však hodlá usilovat o multioborový přístup k tématu, především pokud jde o spojení přístupu právního a sociologického. Autorovo dosavadní celoživotní intenzivní vzdělávání v obou těchto oblastech při tom skýtá dobrý potenciál pro to, aby toto náročné spojení dvou rozdílných přístupů – ovšem tolik žádoucí a v českém odborném diskursu povýtce absentující – došlo zdárného naplnění.

Hodnocení oponenta: Vymezení tématu disertace lze považovat jednak za aktuální, jednak za poměrně ambiciózní, a to vzhledem k indikovanému multioborovému přístupu k tématu a také vzhledem k jeho značné šíři. Zpracování disertantem zvoleného tématu je schopno osvědčit, zda má předpoklady k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo k samostatné teoretické činnosti.

2. Náročnost tématu na teoretické znalosti, vstupní údaje a jejich zpracování a použité metody

Hodnocení náročnosti tématu na teoretické znalosti, vstupní údaje a jejich zpracování a použité metody je předznamenáno již v prvním bodu tohoto posudku výše. Klíčovým znakem práce je její multioborovost, autor si klade za cíl syntézu právních a sociologických přístupů a metod. Tím je indukována zvýšená (a to značně) náročnost tématu na teoretické znalosti – autor musí ovládnout nikoliv jeden vědní obor, ale hned dva, a to ve značném (nikoliv jen povrchním) rozsahu – jinak by nemohl svůj cíl směřující k vyvážené syntéze obou oborů naplnit. Kromě toho lze uvést, náročnost zpracování tématu je zvýšena i v rámci obou přístupů. Pokud jde totiž o

přístup ryze právní, nelze přehlížet, že téma ohroženého dítěte je tématem, v němž se plynule prolíná oblast práva soukromého s právem veřejným – autor tak nevystačí pouze se soukromoprávní či veřejnoprávní bází, musí být schopen je synergicky propojit v kontextu dílčího problému ohroženého dítěte. Navíc je zřejmé, že dané téma nelze úspěšně zpracovat bez náhledu do široké palety relevantní judikatury. Nakolik se je oponent cítí oprávněn vyjádřit se k obtížnosti zkoumání daného tématu z hlediska sociologického, troufá si konstatovat alespoň tolik, že právě na autorem zvoleném tématu se jasně demonstrovuje poměrně zásadní rozdílnost právního a sociologického přístupu k danému tématu (už jen v rámci metodologického přístupu). Disertant však musí být schopen zvládnout analýzu tématu v obou těchto rozdílných rovinách, jinak svého cíle nedosáhne. To vše jsou faktory, které činí zpracování tématu mimořádně náročné jak po stránce teoretické, tak i metodologické i co do nutného obsažení široké škály vstupních zdrojů. Konečně lze uvést, že jde o téma, k němuž existuje velké množství různých zdrojů. To může vyvolávat dojem, že jde o faktor, který autorovi zpracování tématu usnadňuje. Nelze však přehlédnout, že většinou se jedná o zdroje, které se zaměřují na určité dílčí výseky dané problematiky (např. dítě ohrožené návykovými látkami, dítě ohrožené gamblerstvím, šikanou, domácím násilím atp.), při čemž jim většinou chybí širší teoretické ukotvení a vyšší míra metodologické abstrakce. To je zjevně úkol – zvyšující opět náročnost zpracování tématu – který stojí před autorem.

Pokud jde o metodologii a metody jeho výzkumu, autor se jimi podrobně zabývá první kapitole práce. Považuji za nadbytečné tyto pasáže v posudku replikovat, nicméně z nich jednoznačně plyne, že autor má do metodologie vědeckého výzkumu značný vhléd a že jeho výzkum je z metodologického hlediska důkladně promyšlen a argumentován.

Hodnocení oponenta: Náročnost zvládnutí těchto teoretických otázek (v oboru právním včetně prokázání znalostí relevantní judikatury) z dané specifické oblasti, při čemž lze čerpat ze všech typů české a také zahraniční literatury, odpovídá požadavkům (resp. je překračuje), které jsou kladeny na práce tohoto druhu. Formulace cílů práce svědčí o promyšleném, metodologicky podloženém přístupu uchazeče k danému tématu.

3. Systematické a formální členění práce

Práce má šest kapitol, k nimž je třeba přičíst úvod a závěr práce. Pokud jde o systematiku, autor je koherentní s přístupem, který vymezil v úvodu práce, resp. v první kapitole věnované metodologii a metodám výzkumu. Po úvodní kapitole věnované metodologii a metodám výzkumu (fakticky jde o pokračování úvodní pasáže) tedy následuje kapitola druhá, věnovaná dítěti interdisciplinárně jak z pohledu právního (postavení dítěte v právu), tak sociologického (postavení dítěte v rodině a ve společnosti). Zatímco tato kapitola je vybudovaná na základě použití metody historické, postavené na objektivizující deskripci, tak následující kapitola třetí (dítě – dětství – rodina – společnost) akcentuje přístup sociologický, se silným subjektivním prvkem (téma je povětšinou nazíráno z pohledu dítěte a faktorů, které na něj v průběhu dětství působí). Ani zde však autor neopomíjí analyzovat relevantní právní aspekty (právní ochrana dítěte, rodina a rodičovství v právu). V kapitole čtvrté se otevírá první část těžiště autorovy práce. Autor přistupuje k doktrinálnímu (naukovému) vymezení pojmu ohrožené dítě. V této části navíc autor úspěšně úročí své multiborové znalosti a přichází s vlastní klasifikací faktorů indukujících stav ohroženosti (dítěte). Z tohoto pohledu jde o klíčovou pasáž práce (čímž nemá být řečeno, že navazující kapitoly jsou méně významné) z hlediska hodnocení vědeckého přínosu práce (neboť autor má osvědčit předpoklady k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo k samostatné teoretické činnosti) – k hodnocení srov. níže v části čtvrté tohoto posudku. Doktrinální sumarizace pojmu ohrožené dítě pak umožňuje autorovi konfrontovat v navazujících kapitolách právní úpravu dané problematiky. V kapitolách páté a šesté tak autor

již akcentuje spíše právní analýzu před přístupy sociologickými. Práce tak inklinuje spíše do oblasti právní, než sociologické (v tomto kontextu to není myšleno jako výtku, pouze jako konstatování; ke zvládnutí skloubení právního a sociologického přístupu srov. dále). V páté kapitole se autor zabývá ochranou dítěte v právu soukromém a veřejném, v kapitole šesté pak v civilním právu procesním zvláště.

Jednotlivé kapitoly se – vzhledem ke své šíři – dále dělí na menší části. Podrobný rozbor tohoto dílčího členění by byl nad rámec posudku, lze však ve stručnosti konstatovat, že také v případě dělení jednotlivých kapitol dostal autor celkové koncepci práce, pro niž je charakteristická multioborovost a komplexnost. Lze nicméně dodat, že dílčí členění kapitol je vybudováno na osvědčeném přístupu od obecného k dílčímu (zejm. kap. 3, 5 a 6) a případně od staršího k novějšímu (zejm. kap. 2).

Formální členění práce do kapitol a dílčích podkapitol plně odpovídá zvolené systematické práce, což platí i o dílčím členění podkapitol na další vnořené úrovně textu. Vzhledem k tomu, že systematika práce je zvolena v obecnosti vhodně a je rovněž vhodně reflektována na formální úroveň, není třeba se v posudku formálním členěním zabývat do detailů.

Nicméně přeci lze k systematické práci a navazujícímu formálnímu členění učinit určitou dílčí výhradu. Ta spočívá ve vzájemném poměru kapitoly páté a šesté, resp. přinejmenším ve vzájemném poměru jich názvů. Je-li totiž kap. 5 nazvána ochrana dítěte v právu soukromém a veřejném a kap. 6 pak ochrana nezletilého v civilním právu procesním, může vzniknout dojem, že civilní právo procesní není součástí ani práva soukromého (což skutečně není), ale ani práva veřejného (tak tomu ovšem není a autor si toho je nepochybně vědom). Při pohledu na obě kapitoly je zřejmé, co autora k tomuto rozčlenění vedlo – usiloval o vzájemnou rozsahovou vyváženost obou kapitol, navíc začlenění civilního procesu do kapitoly páté (byť by to systematicky odpovídalo jejímu názvu) by vedlo k nepřehlednosti vnitřní struktury této kapitoly (fakticky by namnoze vznikly až čtyři vnořené podkapitoly, což již není žádoucí). Nicméně autor mohl dát čtenáři najevo, že si je tohoto problému vědom a upozornit na důvody, které ho k tomu vedou. Dnes to již není časté, nicméně ve starší vědecké literatuře bylo možno se setkat s řešením tohoto problému alespoň formálním naznačením v nadpisu (užitím výrazu „zvláště“, tj. zde „Ochrana nezletilého v civilním právu procesním *zvláště*“). Oponent ovšem konstatuje, že vzhledem k nezvyklosti (resp. archaičnosti) tohoto řešení by disertant musel i tak připojit alespoň stručné vysvětlení. Na základě uvedeného proto přikládám této nesrovnalosti ve vztahu k celkové kvalitě práce pouze marginální význam a nespojuji s ní závěr o zásadnějším snížení hodnoty celé – jinak zdařilé – práce.

Hodnocení oponenta: Systematika práce odpovídá požadavkům, které jsou kladeny na práce tohoto druhu, a to ohledně logické stavby, hloubky zpracování tématu i použitých právně-hermeneutických metod. Lze konstatovat, že zvolené systematické a v návaznosti na to pak formální členění práce je přehledné a že nebyl opomenut žádný důležitý aspekt dané problematiky. Zvolená systematika a v návaznosti na ni též formální členění práce dokládají, že disertant je schopen systematického a koncepčního přístupu ke zkoumané problematice a zároveň je schopen své poznatky systematicky, logicky provázaně a při tom přehledně sdělit čtenáři. Dílčí výhradu ohledně systematiky nepovažuji za natolik zásadní, aby byla s to hodnocení těchto aspektů práce významně snížit.

4. Vyjádření k práci

Již z předchozích pasáží posudku vyplývá, že práci lze považovat za zdařilou, pokud jde o aktuálnost tématu, jakož i pokud jde o její systematiku a tomu odpovídající formální stavbu práce, včetně použité metodologie. Pokud jde o obsahové hodnocení práce, to se odvíjí od základního cíle, který si disertant vytyčil (s. 10), a to: „*vymezit historickou, teoretickou,*

obsahovou a praktickou rovinu pojmu „ohrožené dítě“ a s ním souvisejících pojmů v interdisciplinárním přesahu v návaznosti na ukotvení této problematiky v právu soukromém a veřejném v České republice ve vzájemných kontextuálních a významových souvislostech.“ V návaznosti na to si autor vytyčil cíle dílčí, z nichž zdůrazňuji zejména cíl „vytvořit teorii ohroženého dítěte včetně pojmosloví.“ Jakkoliv je autorem tento cíl zmíněn jako dílčí, je třeba ho považovat za poměrně ambiciózní, s potenciálem přínosu pro další vývoj odborného diskursu.

Již na první pohled práce zaujme značnou hloubkou zpracování. Lze říci, že autor téma vyčerpá opravdu důkladně (s jednou výtkou, srov. dále). O hloubce zpracování tématu ostatně svědčí v tomto případě i kvantitativní ukazatele. Práce obsahuje citační aparát čítající 923 poznámek pod čarou, což je ve srovnání s podobnými pracemi nepochybně nadprůměrný počet a zároveň svědčí o značném množství zdrojů, v nichž se musel autor zorientovat a pracovat s nimi. Seznam použitých zdrojů čítá 374 položek monografických a sborníkových publikací, 50 článků, 36 cizojazyčných publikací (nepočítány publikace ve slovenském jazyce), dále internetové zdroje. Pokud jde o judikaturu, autor pracoval s více jak 30 judikáty, včetně judikátů ESLP. Množství zdrojů, s nimiž autor pracoval, lze považovat za vskutku úctyhodné, zcela jistě překračující standardy srovnatelných prací (což platí i při vědomí mezioborového přístupu k tématu, kterým se počet použitých zdrojů přirozeně násobí).

Na práci lze dále kladně hodnotit, že i před dostatek materie tvořící těžiště práce nerezignoval autor ani na užití metody historické (zejm. kap. 2), kde lze ocenit, že autor jednotlivé etapy historického vývoje (v návaznosti na postavení rodiny a dětí v ní i ve společnosti) podává realisticky, bez příkras (srov. např. konstatování na s. 44 ohledně přístupu k dětem determinovanému vysokou natalitou i kojeneckou úmrtností při současné absenci antikoncepce – a oponentovi se chce dodat – a zároveň poměrně liberálnímu přístupu k sexualitě).

Za stěžejní považuji kapitolu čtvrtou, a to ze dvou důvodů. Za prvé, autor zde úspěšně úročí své široké vědomosti v oboru, kterému se dlouhodobě věnuje, když je schopen čtenáři předestřít vlastní teorii ohrožení, resp. teorii ohroženého dítěte. Autor zde jednoznačně dokládá, že je schopen logického a zároveň pojmově utříděného uvažování, které je zároveň schopen aplikovat na jím zkoumanou problematiku. Rovněž je třeba zmínit, že v této kapitole autor příkladně využívá mezioborového přístupu (právo i sociologie) a je schopen synergického skloubení poznatků z obou oborů pro jeho závěry. Za druhé, tato kapitola dává autorovi sociálně-právní fundament pro kapitoly pátou a šestou, které jsou již cíleny převážně do oblasti práva. Právě identifikace (resp. klasifikace) různých způsobů ohrožení (dítěte) v kategoriích objektivní – subjektivní a pozitivní – negativní dává autorovi možnost předně identifikovat ty situace, jevy či skutečnosti působící na život dítěte, jejichž právní úpravou (a standardem ochrany dítěte v jejich souvislosti) se má zabývat.

K práci lze uvést také některé výtky. Dílčí výtka k systematice, resp. vzájemnému poměru mezi kapitolou pátou a šestou byla již učiněna výše.

Dále lze autorovi vytknout, že – celkově hloubce a komplexnosti zpracování tématu navzdory – jedno důležité téma přeci jen opomíjí, resp. věnuje se mu nedostatečně a z hlediska systematického na místě ne zcela vhodném. Zatímco v kapitole 6 věnuje autor zevrubnou pozornost postavení dítěte v rámci jednotlivých zvláštních řízení soudních podle ZŘS (srov. podkapitoly 6.5.1. až 6.5.6.) nenarazíme zde – oproti zřejmému očekávání čtenáře – podkapitolu věnovanou postavení dítěte v řízení sporném. Nejde přitom o nedůležitou oblast, chce se dodat, že právě naopak: v případě řízení podle ZŘS je zpravidla již zřejmé, že jde o dítě různými způsoby ohrožené (a proto je např. rozhodováno o jmenování jeho poručníka, opatrovníka atd.). Naopak, v řízení sporném, může dojít k závažnému ohrožení zájmů dítěte již tím, že v tomto řízení nebudou skutečně (nikoliv jen formálně) hájeny jeho zájmy – srov. celou problematiku dětských dlužníků, o které by se hodilo právě v této souvislosti – totiž se civilním řízením sporným – podrobněji pojednat. Autor nicméně změny, které přinesla do OSŘ za účelem zvýšení

ochrany nezletilých v rámci sporného řízení novela č. 192/2021 Sb., reflektuje, a to na s. 164, ovšem dle názoru oponenta ne zcela vhodně, jaksi neústrojně, v rámci podkapitoly nazvané „péče o jmění dítěte“ (5.5.2.). Prostor pro rozvinutí úvah o dostatečnosti či nedostatečnosti této – jistě významné – změny by se nabízel právě v kap. 6, pokud by v ní byla zařazena pasáž týkající se postavení dítěte v řízení sporném. Nabízelo by se přinejmenším, aby disertant vyslovil vlastní hodnocení, zda tyto změny považuje za pozitivní, resp. za dostatečné atd.

Dále lze vznést dílčí otázku po významu pojmu „sociální právo“, který autor užívá jednak v dílčím nadpise na s. 152, jednak tamtéž v textu, kde ho charakterizuje takto: „*Sociální právo pak v sobě zahrnují právo na práci, právo na vzdělání, právo na dosažení nejvyšší možné úrovně zdraví nebo právo na přiměřenou životní úroveň.*“ Takto se totiž jeví, že jde o jedno právo, které se vnitřně strukturuje na jednotlivé složky, což se však oponentovi jeví jako nepřiléhavé – jednotlivá práva, která autor uvádí, se ostatně vyvíjela postupně a na sobě do jisté míry nezávisle, spíše se hovoří o sociálních právech (plurál) jako o třetí generaci lidských práv, ale nikoliv jednotně (souhrnně) o „sociálním právu“, a *contrario* např. právo osobnostní, které se pak skutečně dělí na jednotlivé složky podle chráněných osobnostních hodnot.

Autorovi rovněž vytykám absenci zařazení komparace s vhodnou zahraniční právní úpravou (např. Německo, Rakousko, Polsko), byť z hlediska již tak značného rozsahu práce (a rovněž při vědomí toho, jaká by musela být širší komparace) lze autorův přístup chápat. Zároveň je však třeba konstatovat, že autor napříč prací pracuje se zahraničními (cizojazyčnými) zdroji (srov. již výše), čímž alespoň tímto způsobem doložil schopnost vědecké práce také s těmito zdroji.

Na pomezí výtky obsahové a formální lze učinit zmínku k pojetí závěru práce. Zde čtenář prvoplánově očekává přehledné shrnutí hlavních výstupů disertantova výzkumu. Je tak otázka, zde bylo nutné znovu v plném rozsahu reprodukovat všechny cíle z úvodních pasáží práce. Podstatnější ale je, že pokud jde o shrnutí kap. 2, věnované historii, spíše než stručné shrnutí výstupů autorova bádání historického je v závěru obsažena stručná apologetika užití historické metody v rámci autorova výzkumu. Zdařilé je naopak shrnutí kap. 3, ale v rámci shrnutí kap. 4 se opět dozvídáme jen tolik, že bylo třeba provést doktrinální vymezení a uspořádat terminologické instrumentarium, ovšem shrnutí toho, jak se tak stalo a jaké hlavní kategorie autor nakonec nastolil, zde opět chybí (tím samozřejmě nemá být snížena kvalita jinak velmi zdařilé kap. 4, srov. výše). V návaznosti na shrnutí závěrů z 5. a 6. kapitoly by čtenář očekával autorovo hodnocení současné platné právní úpravy v tom ohledu, zda poskytuje ohroženému dítěti (na základě analýzy dílčích situací, kterou autor v kap. 5 a 6. zdařile provedl) dostatečný či nehostečný standard ochrany, či zda disertant vidí *de lege ferenda* určitý prostor pro zlepšení kvality současné právní úpravy – toto hodnocení v závěru práce rovněž postrádám.

Práce má vysokou úroveň i po formální stránce, rozhodně lze říci, že ve srovnání se současnými pracemi nadprůměrnou, a to co do čistoty jazyka i stylistiky i co do grafického zvládnutí textu. Z tohoto pohledu jsou připomínky pouze dílčí. Na prvním místě uvádím, že v některých pasážích jsou příliš dlouhé odstavce, někdy i na celou stránku (např. s. 164, 177 až 179). Text působí monoliticky a pro čtenáře nepřehledně, nedosti na tom, že nejde o pojednání o jednom dílčím problému (srov. např. již míněnou pasáž o změnách v OSŘ na základě novely č. 192/2021 Sb., což ne nepochybně odlišné téma, které zasloužilo oddělit alespoň vlastním odstavcem). Dále podotýkám, že v případě, kdy se v textu sejdou dvě úrovně závorek, je třeba tyto graficky odlišit (což autor nečiní na s. 234, na s. 127 to sice činí, ale opačně, než je zažitý úzus, tj. vnořené závorky jsou kulaté a vnější hranaté). Překlepů je v práci minimum, lze uvést např. na s. 43 „rodina patriarchálního tvořila“ či na s. s. 241 „dítě-subjekt“ (nejde o těsné spojení slov ve smyslu např. žst. Praha-Bubny, proto není na místě užití spojovníku, ale pomlčky: dítě – subjekt soukromého práva). Konečně upozorňuji na schéma na s. 137, které snad bylo možno, při současných možnostech textových a grafických editorů, zvládnout po grafické stránce lépe a snad bylo možno jej lépe začlenit i do textu práce. Není totiž zvykem, aby samostatná kapitola

začínala obrázkem a jeho popisem. Nejprve je vhodné – a zvláště to platí na začátku nové kapitoly – schéma stručně uvést (co je jeho obsahem, proč je autor zařazuje, jaký má význam pro další úvahy atd.).

K předchozím výtkám je však třeba uvést, že se však nejedná o připomínky, které by v jednotlivosti, či v souhrnu byly s to zásadním způsobem snížit celkovou hodnotu jinak velmi zdařilé práce.

Lze tedy uzavřít, že autor předložil zdařilou (v některých ohledech až nadstandardní) práci, která vyniká především zdařilým zvládnutím mezioborového přístupu k tématu a dále z hlediska hloubky a komplexnosti zpracování zvoleného tématu a která je důsledně vedena podle předem definovaných metodologických postupů. V práci se rovněž pozitivně odráží dřívější bohatá publikační činnost autora a zkušenosti, které při ní získal.

Na základě uvedeného práci k obhajobě d o p o r u ě j i.

5. Kritéria hodnocení práce

Splnění cíle práce	Cíl práce (srov. již výše) autor splnil. Pro veškeré jeho závěry lze nalézt oporu v textu práce. Závěry vyslovené v rámci dílčích cílů práce mají adekvátní argumentační podklad.
Samostatnost při zpracování tématu včetně zhodnocení práce z hlediska plagiátorství	Autor při zpracování tématu postupoval samostatně. Kontrola shod provedená v systému Theses.cz generuje dokument obsahující srovnání shody se 79 dokumenty a čítá 7005 (!) stran. Celková podobnost takto generovaná činí 11 %. Ovšem jednotlivé porovnávané dokumenty nevykazují větší schodu než < 1 %. Nakolik lze takto obsáhlý protokol prostudovat v rámci dostupné časové dotace vyhrazené pro posouzení práce, lze konstatovat, že se jedná vesměs o citace zákonných ustanovení, profilující literatury či judikatury, které z povahy věci musí být shodné. Automatická kontrola shod provedená systémem Turnitin indikuje 323 zdrojů obsahujících shody, čímž generuje celkovou podobnost (<i>overall similarity</i>) 29 %. Z toho je však třeba věnovat pozornost pouze zdroji č. 1, kde je indikována shoda 8 % (od zdroje č. 2 se vykazuje shoda 2 % a od zdroje č. 4 1 % méně než 1 %). Pokud jde o zdroj č. 1, je třeba konstatovat, ani toto číslo samo o sobě ničeho nevyovídá, neboť jde o souhrn všech shod z jednoho zdroje (dspace.cuni.cz), v němž jsou ovšem agregovány jednotlivé dílčí zdroje z tohoto úložiště. Po prostudování těchto shod lze navíc konstatovat, že indikované shody se týkají především formálních náležitostí práce, ustálených citací profilující teoretické literatury, ustálených právních obrátů, citací zákonných ustanovení a

	judikatury, které musí být logicky shodné. Na základě všech těchto kontrol tedy nelze učinit závěr, že by disertant nepostupoval při tvorbě práce <i>lege artis</i>.
Logická stavba práce	Logická stavba práce je zdařilá a je podrobně hodnocena již výše.
Práce se zdroji (využití cizojazyčných zdrojů) včetně citací	Autor pracuje se zdroji řádně a na citovanou literaturu průběžně odkazuje. K obsáhlosti poznámkového aparátu srov. již výše. Seznam zdrojů je přehledný. Vyplývá z něj, že autor pracoval s téměř pěti sty (!) zdroji, z toho 36 jsou zdroje zahraniční a rovněž tak s judikaturou (více jak 30 judikátů, srov. výše). To je daleko nad standardy obvyklými v pracích tohoto druhu (i přes mezioborový přístup k tématu). Úroveň práce se zdroji je na nadstandardní úrovni.
Hloubka provedené analýzy (ve vztahu k tématu)	Autor téma zvolené v názvu disertační práce zpracoval co do podrobnosti způsobem převyšujícím požadavky na práce tohoto druhu, k podrobnosti zpracování, včetně dílčí výtky srov. již výše. Lze tedy uzavřít, že autor zvolené téma zpracoval a vyčerpал více než dostatečně.
Úprava práce (text, grafy, tabulky)	Úprava práce je po formální stránce přehledná. Velikost písma i jeho rozpal je standardní, počet úhozů zjevně převyšuje průměrnou normostranu. Součástí práce je jedno schéma, hodnocení srov. výše. Lze uzavřít, že úprava odpovídá požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.
Jazyková a stylistická úroveň	Jazyková a stylistická úroveň práce je na nadstandardní úrovni, odpovídající požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

6. Připomínky a otázky k zodpovězení při obhajobě

- Již výše v textu a dále:

1) Disertant se vyjádří k úrovni ochrany nezletilého dítěte ve sporném řízení po novele OSŘ provedené zák. č. 192/2021 Sb. – považuje nově nastavený standard za dostatečný či nikoliv, identifikuje v té souvislosti nějaké další problémy, na které by bylo žádoucí *de lege ferenda* ještě reagovat?

2) Disertant se vyjádří ke standardu ochrany dětí, které v souvislosti s konfliktem na Ukrajině často překračovaly hranice České republiky bez rodičů (resp. zákonných zástupců), ať už samy, či v doprovodu cizích osob. Praxe se nakonec ustálila na tom, že tyto děti nebyly svěřovány do péče v ČR předběžným opatřením soudu a orgánům SPOD postačovalo téměř jakékoliv prohlášení rodičů (i neověřené), v němž rodiče dítěte souhlasí s tím, že o dítě se v ČR postará určitá osoba (nebo dokonce ani tato osoba nebyla blíže konkretizována). Považuje disertant takový postup za adekvátní z hlediska standardu ochrany, jaký se ohroženým dětem v ČR obecně poskytuje, resp. jaký by se jim poskytovat (ideálně) měl?

Doporučení/nedoporučení k obhajobě	práce Práce prokazuje, že disertant je schopen a připraven k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje nebo k samostatné teoretické činnosti. Z tohoto důvodu práci d o p o r u č u j i k obhajobě před příslušnou komisí pro obhajobu disertační práce.
---	---

V Praze dne 6. 10. 2022

_____
Doc. JUDr. Ondřej Frinta, Ph.D.
oponent disertační práce